

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-475/12

**UPC DTH Srl
przeciwko
Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék)

Sektor telekomunikacji — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Dyrektywa 2002/21/WE — Transgraniczne świadczenie usługi w postaci pakietu programów radiowo telewizyjnych — Warunkowy dostęp — Kompetencje organów krajowych regulacyjnych — Rejestracja — Obowiązek ustanowienia zakładu

Streszczenie – Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r.

1. *Zbliżanie ustawodawstw — Sektor telekomunikacji — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Ramy regulacyjne — Dyrektywa 2002/21 — Przedmiotowy zakres stosowania — Transgraniczne świadczenie usługi w postaci pakietu podstawowego programów radiowych i telewizyjnych — Włączenie — Usługa połączona z systemem warunkowego dostępu — Brak wpływu*

[dyrektywa 2002/21 Parlamentu Europejskiego i Rady, zmieniona dyrektywą 2009/140, art. 2 lit. c), ea), f)]

2. *Zbliżanie ustawodawstw — Sektor telekomunikacji — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Ramy regulacyjne — Dyrektywa 2002/21 — Podmiotowy zakres stosowania — Operator świadczący odpłatnie usługę warunkowego dostępu do pakietu podstawowego programów radiowych i telewizyjnych — Włączenie*

(dyrektywa 2002/21 Parlamentu Europejskiego i Rady, zmieniona dyrektywą 2009/140)

3. *Swoboda świadczenia usług — Postanowienia traktatu — Zakres stosowania — Transgraniczne świadczenie usług dostępu do transmitowanych przez satelitę programów radiowych i audiowizualnych — Włączenie*

(art. 56 TFUE)

4. *Zbliżanie ustawodawstw — Sektor telekomunikacji — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Zezwolenie — Dyrektywa 2002/20 — Nadzór nad usługami łączności elektronicznej — Uznanie w państwie będącym odbiorcą owych usług, decyzji o zezwoleniu przyjętych w państwie emisji — Uprawnienie krajowych organów regulacyjnych państwa będącego odbiorcą*

(dyrektywa 2002/20 Parlamentu Europejskiego i Rady, zmieniona dyrektywą 2009/140)

5. *Pytania prejudycjalne — Właściwość Trybunału — Granice — Pytania pozbawione w sposób oczywisty znaczenia dla sprawy i pytania hipotetyczne zadane w kontekście wykluczającym użyteczną odpowiedź — Pytania pozbawione związku z przedmiotem sporu przed sądem krajowym*
(art. 267 TFUE)

6. *Swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Sektor telekomunikacji — Transgraniczne świadczenie usług dostępu do transmitowanych przez satelitę programów radiowych i audiowizualnych — Wymóg rejestracji dostawcy u władz państwa będącego odbiorcą usług — Dopuszczalność — Wymóg posiadania siedziby na terytorium tego państwa — Niedopuszczalność*

(art. 52 TFUE, 56 TFUE, 62 TFUE; dyrektywa 2002/20 Parlamentu Europejskiego i Rady, zmieniona dyrektywą 2009/140)

1. Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 2002/21 w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, zmienionej dyrektywą 2009/140, powinien być interpretowany w ten sposób, że usługa polegająca na odpłatnym świadczeniu warunkowego dostępu do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmującego programy radiowe i telewizyjne, objęta jest pojęciem „usługi łączności elektronicznej” w rozumieniu rzeczzonego przepisu.

Okoliczność, iż usługa ta obejmuje system warunkowego dostępu w rozumieniu art. 2 lit. ea) i f) dyrektywy, nie ma znaczenia w tym zakresie. W rzeczywistości bowiem we wszystkich sytuacjach, w których operator systemu warunkowego dostępu jest jednocześnie usługodawcą usługi rozpowszechniania programów radiowych lub telewizyjnych chodzi o usługę jednolitą, w ramach której świadczenie usługi radiowej lub telewizyjnej stanowi centralny element działalności wykonywanej przez owego operatora, a system warunkowego dostępu jest dodatkowym elementem. System warunkowego dostępu z uwagi na swój dodatkowy charakter może być powiązany z usługą łączności elektronicznej mającej na celu rozpowszechnianie programów radiowych lub telewizyjnych, przy czym usługa ta nie traci swojego charakteru usługi łączności elektronicznej.

(por. pkt 51, 52, 58; pkt 1 sentencji)

2. Podmiot, który odpłatnie świadczy usługę warunkowego dostępu do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmującego programy radiowe i telewizyjne powinien być uznany za dostawcę usług łączności elektronicznej w rozumieniu dyrektywy 2002/21 w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, zmienionej dyrektywą 2009/140.

(por. pkt 58; pkt 1 sentencji)

3. Usługa polegająca na odpłatnym świadczeniu warunkowego dostępu do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmująca usługi rozpowszechniania programów radiowych i audiowizualnych, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 56 TFUE. W istocie tak długo jak prawo Unii nie dokonało pełnej harmonizacji sektora usług łączności elektronicznej, prawo państwa członkowskiego powinno być oceniane z punktu widzenia art. 56 TFUE w zakresie kwestii nieobjętych ramami prawnymi Unii mającymi zastosowanie do omawianych usług.

(por. pkt 70, 78; pkt 2 sentencji)

4. Postępowania nadzorcze dotyczące usług łączności elektronicznej, takie jak systemy odpłatnego dostępu warunkowego do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmująca usługi rozpowszechniania programów radiowych i audiowizualnych, należą do organów państwa członkowskiego, w którym zamieszkują odbiorcy rzeczonych usług.

W istocie w aktualnym stanie prawa Unii dyrektywa 2002/21 w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, zmienionej dyrektywą 2009/140 nie przewiduje żadnego obowiązku wobec właściwych organów krajowych w odniesieniu do uznania decyzji o zezwoleniu przyjętych w państwie, w którym świadczone są odnośne usługi. W związku z tym państwo członkowskie, na terytorium którego zamieszkują odbiorcy usług łączności elektronicznej, może uzależnić świadczenie tych usług od pewnych wymogów, zgodnie z przepisami rzeczony dyrektywy.

(por. pkt 86–88; pkt 3 sentencji)

5. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 92, 93)

6. Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż:

- nie sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie nakładało na przedsiębiorstwa, które świadczą na jego terytorium usługi łączności elektronicznej, takie jak w sprawie głównej, obowiązek rejestracji usług, o ile przedsiębiorstwa te działają z poszanowaniem wymogów określonych w art. 3 dyrektywy 2002/20 w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, zmienionej dyrektywą 2009/140, i
- sprzeciwia się on natomiast temu, aby przedsiębiorstwa, które zamierzają świadczyć usługi łączności elektronicznej, takie jak w sprawie głównej, w państwie członkowskim innym niż państwo, na terytorium którego mają one swoją siedzibę, były zobowiązane do utworzenia w tym państwie oddziału lub podmiotu prawnego odrębnego niż podmiot mający siedzibę w państwie członkowskim emisji. W istocie obowiązek utworzenia zakładu jest zupełnym zaprzeczeniem swobody świadczenia usług i w konsekwencji pozbawia wszelkich skutków art. 56 TFUE.

(por. pkt 100, 104, 106; pkt 4 sentencji)